

ב' טוה

אין מ' פ' מ' ס' ט'
ממלא מ' ס' ט'
כ' ב' ב' ב' ב'
כ' ב' ב' ב' ב'
כ' ב' ב' ב' ב'
כ' ב' ב' ב' ב'
כ' ב' ב' ב' ב'

אז משום נוגעת. ונוגע לא קומר. דיה בבעלה. זו המונה ורואה
קרי לית קומר אלף חס אדם
לעוף והמנהג אמר ואמר מקור אמר אחר למנון כלומר אמר אחר
למנון זיכר לעוף וסמך: לטהרות אמר דחמא. שנתנו מימם
תורה אור
לטהרות משמע טהרה אחת שלא

אז דילמא נוגעת היתה ולא סתרה אמר
רבא *לפום חרופא שבשעתא נהי נמי דסתרה
כמה חסרת חסרת שבעה דיה כבעולה
חסרת יום אחד *ואדר חסרת אמר רחמנא
*אדר אדר לכולן שלא תהא שימאה מפסקת
ביניהם ולעומד זב. ונופה היכי שטר
לטהרות אמר רחמנא *שלא תהא שימאה מפסקת
מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר
שלא תהא שימאה זיבה מפסקת ביניהן הבא
נמי שלא תהא שימאה זיבה מפסקת ביניהן:
ואין דייבין עליהן על ביאת מקדש וכו':
רב פפא איקלע לתרנא אמר אי איכא צורבא
מרבנן אבא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה
הדיא כותבא איכא הבא צורבא מרבנן ורב
שמאל שציה והני מתנייהא ויהא רעוא דרתוי
כוותיה אמר מדקמברכי ל' בגויה ש"מ
ירא שמים הוא אול לגביה רמא ליה תורא
רמא ליה מתני אהודי תנן אין חייבין
עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן
את התרומה מפני ששמאיתה ספק אלמא
מספיקא לא שרפינן תרומה ורמנא *על
ששה ספקות שורפין את התרומה על ספק
בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא
דתאביל האי תורא לשלמא הבא במאי
עסקינן בכותי חבר כותי חבר בעול נדה
משוית ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב
שמי בר אשי אמר ליה מאי מעמא לא
משוית ליה ובאורי שטבל ועלה ודרם על
בגדי חבר ואזלי בגדי חבר ונגעו בתרומה
דאי משום שומא עם הארץ על טביל
ליה ואי משום בעול נדה ספק בעל בקרוב
ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל
בקרוב ספק השליטו ירוק ספק לא
השליטו והוי ספק ספיקא דאספק ספיקא
לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה משום

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

פירוש ל' ב' ט' כ' ב'

לטהרות
מלטהרות שלא תהא שומאה מפסקת:
ורמיניהו ז' ספקות שורפין
אל ההמונים. משום
דכתיב דמתי' ע"ה הוא קפידין
דמחמסקי' ליה בטובל נדה ווא קהי
דעל ספק בגדי עם הארץ שורפין
*דעל ספק שמיא דאזכא טובא
שאין שורפין עליהם את התרומה
*בגון שומאם בטובל נדה וכו'
והמסקא דלחור ספק טובל
ברחוק ספק טובל בקרוב ואפילו
טובל בקרוב שחל לא השליטו לרם
ירוק לא היה נרץ לפסוח ספק ספיקא
כדפרטרו או שחל נראה להחמיר בה
כמו בספק בגדי ע"ה לך משכח ביה
ספק ספיקא ומתוך קשה על מה
ספיקא *בפ"ק דשנה (דף טו):
על כך (ב"ביה"א) דעל 'ו' ספקות כ'
נעל ספק מי רגלי אדם סכנד מי
נעל כהנה ופרש דהתא יס
להספק שחל של כהנה הן ואפילו
של אדם הן שחל של חבר הן והוא
משמע דעל ספק ספיקא אין שורפין
ומיהו לא להאום נזרתי חמשים
דשמיים נראה לרם להחמיר ואפילו
כספק ספיקא ור"מ פ' החס דכיון
דסכ עגד מי רגלי כהנה הוא
דטובל כוכביס הו דישראל היה נכנה
לגדודי כדלחור *בבבבין (דף טו)
וקשה דאפילו הוא ס' דישראל שורפין
משום דשחל דע"ה הן כדשרפינן על
ספק ספיקא וכו' אמר ר' יוחנן
*ב"ביה"א ועוד דלשומאה דעגב
כוכבים לא שרפינן תרומה כדלחור
לקמן (דף נג). טבול נדה הכריז ולא
ליקרוף עליה תרומה וקדשים ונראה
לפרש דלכך נקט עגד מי רגלי
כהנה דאז יוכר שמיא של כהנה
שאין דוחין לאתן סכנדן וליכא
אלא ספיקא אחת אבל אם היה
להספק בטל כהנה לא היו ערפי
דכי ליה ספק ספיקא:

שדרם
עגב כהנה ווא דלא
לוק שון עגב הסוי כהנה משום
דמתינתן לא חייבי כזבי:
בכותי עמוס. ווא דלא לוקי
עגב שדרם כרגלי יוקף
משום דאז היה לטע עגב שצבנה
עלין קאשו נדה אלא דטבל הוי
אז הטומאה כדלחור כתיב וטעמא
אל המדרס הרי הוא מטמא עמוס
ושכול אחד לך מוקף בעמרוס
דכשפרש מן המדרס לא היה אלא ראשון כדלחורין כתיב
*בויע' נדה מחיה ליה ויהיה סכר שהוא למי דעלמא וכו'
דוקא לענין לטרא עטאיה כוז שאלשך לומר וכולן לעמוד בה אבל חומרא יתירא כגון משכך ומושכ ויסתם על עטאיה כוז דבשליה
בבבבין (גיטין טו): פריך וליחוש שחל חמשים קאשו נדה אבל ליהסע דפסקי לא לזכרה הן. ושמעיהן נמי מוכח דלין לו מומחל מדרס דאז ליה
לעיל דפריך על 'ו' ספיקות כ' למאי דהכיב סתי כתיב הויה לא לקאשי' מתני' גופה אמאי קהי ממחא משכך החתמן כעליון הוא החתום על ע"ה
אי כהמטע על זכ אלף והוי לין לו מומחל מדרס הוא דמתיק בטויי טעבל ועלה ודרם ט' דאז משום שומאה ע"ה הא טביל ליה היטי משום דאז
לא

בגדי עם הארץ *דאמר מ' בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בבתי
עמוס: כותבי' בעות צדוקין בומן שנהגה ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות
פרש ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אמר לעולם הן
כישראלית עד שפרש ללכת בדרכי אבותיהן: ג' אביעיא ליה סתמא מאי
ת"ש בעות צדוקין בומן שנהגה ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות הא
סתמא כישראלית אימא סתמא פרש ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית
הא סתמא ככותיות *אלא מהא ליכא למשמע מיניה ח"ש דתנן ר' יוסי אמר
לעולם הן כישראלית עד שפרש ללכת בדרכי אבותיהן מבלל דתיק סבר
סתמא ככותיות ש"מ תנו רבנן *מעשה בצדוקי אחד שספר עמו כהן גדול בישוק
ונתוה צערא מפוי אפרה לכהן גדול על בגדיו והוריק פניו של כהן גדול
וקדם אצל אשתו ומרה לו אף על פי שגשש צדוקים הן כותיות מן התורשים
ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקאיין אנו בהן יותר מן הכל והן כמראות
דם לחכמים חין מאשה ארת שדיתה בשכותניהן שלא הראת דם לחכמים
בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי חבר בעול נדה משוית ליה אלא אמר רבא
רגל